

Sygn. akt: VII U 116/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Ogrodnik,

Protokolant: st. sekr. sąd Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu dnia 28 stycznia 2016 roku, w Lublinie, na rozprawie, sprawy:

W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddziałowi w L.

o dodatek pielęgnacyjny – na skutek odwołania W. K. od decyzji (...) Oddziału w L. z 9 grudnia 2013 r., (...)

postanawia:

uchylić zaskarżoną decyzję i sprawę przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddziałowi w L., a postępowanie umorzyć.

VII U 116/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 09.12.2013 r., (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L., po ustaleniu, że W. K. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, odmówił mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (k. 25 akt emerytalnych).

W dniu 02.01.2014 r. ubezpieczony wniósł od powyższej decyzji odwołanie, z którego wynika wnioski o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez ustalenie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego; powołał się na szereg okoliczności zdrowotnych, mających skutkować ustaleniem przeciwnym do przyjętego przez organ rentowy (k. 3-4v., 14 i v. akt sprawy).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W. K. jest uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe (k. 112 akt rentowych), a obecnie jest uprawniony do emerytury i to świadczenia pobiera (k. 12 a. e.).

W rozpoznaniu jego wniosku o dodatek pielęgnacyjny, ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska ZUS, nie stwierdziły niezdolności do samodzielnej egzystencji. Komisja opierała się na szerszym spektrum schorzeń, mianowicie: niedowładach kończyn górnych w następstwie naczyniowego uszkodzenia mózgu, miażdżycy tętnic szyjnych z niedrożnościami, praktycznej ślepoty prawego oka w następstwie zakrzepicy żyły środkowej siatkówki, miażdżycy tętnic kończyn dolnych, nadciśnieniu tętniczym, POChP, hipercholesterolemii, nietolerancji glukozy, torbielowatości nerek oraz przebytej polipektomii jelita grubego z wczesnym rakiem w jednym polipie (k. 16 i n.).

W postępowaniu odwoławczym stan zdrowia ubezpieczonego pod kątem istnienia spornej niezdolności został poddany ocenie biegłych lekarzy neurologa, onkologa, chirurga naczyń, gastrologa i okulisty (k. 15 a. s.).

Biegli chirurg naczyń i neurolog zgodnie stwierdzili, że ubezpieczony jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji, jednak niezdolność ta datuje się

od 28.07.2014 r. W tej dacie odwołujący był badany przez biegłego neurologa, który ostatecznie stwierdził, że systematycznie postępująca niedrożność tętnic szyjnych uzyskała nasilenie, skutkujące niedostatecznością krążenia już nawet przy banalnej pionizacji. Jest to wynikiem uogólnionych zmian miażdżycowych, powodujących – co oddzielnie spostrzegł chirurg naczyń – szczególnie silne dolegliwości w prawej kończynie dolnej oraz zaburzenia widzenia i zawroty głowy. Uniemożliwia to samodzielne przemieszczanie się na dalszych dystansach. Opisany stan jest nieodwracalny, albowiem nie istnieje już możliwość dostatecznego udrożnienia tętnic (k. 27, 37, 60 a. s.).

Opinia łączna obu powołanych biegłych, wsparta na wcześniejszych, niezależnych zważeniach każdego z nich, stanowi dostateczną podstawę dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegli bowiem rzeczowo, w zakresie swoich specjalności, wyjaśnili przyjętą przez siebie tezę, a tak ich rozumowania nie kłóci się z materiałem źródłowym w postaci dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej. Przedstawionego waloru powołanej opinii nie przekreślają zastrzeżenia, sformułowane przez organ rentowy (k. 70 a. s.). Nie mają one bowiem znaczenia dla wyniku postępowania, skoro skupiają się na samej dacie powstania spornej niezdolności, natomiast organ przyznaje to, co w całości wyczerpuje przesłankę jedynego możliwego rozstrzygnięcia, a więc, że ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji oraz, że niezdolność ta powstała po dniu wniesienia odwołania.

W takim stanie rzeczy zaskarżona decyzja podlega uchyleniu, sprawa przekazaniu do rozpoznania organowi rentowemu, a postępowanie umorzeniu.

Takie rozstrzygnięcie nakazuje art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., stanowiący, że w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia wskazanych niezdolności, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji.

Powołany zakaz merytorycznego rozpoznania sprawy ziścił się w sprawie niniejszej, w której sporny charakter miały wyłącznie okoliczności, związane z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (w myśl art. 13 ust. 5 i 75 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Skoro wiadome jest, że niezdolność ta istnieje oraz, że powstała na pewno po dniu wniesienia odwołania (czego ZUS ostatecznie nie kwestionował) to dla sądu nieistotne jest już, w jakiej konkretnie dacie to nastąpiło – ustalenie w tym zakresie leży w gestii organu. Sąd bowiem czyni ustalenia tylko w takim zakresie, w jakim są one miarodajne dla oceny zaskarżonej decyzji. Zasadniczo nie może zatem – zwłaszcza w sprawach, o jakich mowa w wyżej powołanym przepisie – wykraczać poza zakres kognicji organu rentowego w postępowaniu, poprzedzającym jej wydanie. Zakres ten jest czasowo ograniczony do chwili wniesienia odwołania, którego organ nie uznał za zasadne i przekazał do sądu, przyjmując, że brak jest podstaw do czynienia jakichkolwiek dalszych ustaleń (art. 477⁹ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, postanowiono, jak w sentencji.